

Megroskadt vállal kellene ülnöm.
De élek, mosolygok, beszélek.
Nézd, maholnap fűszagú tavasz
jön, s én már előre félek
a bomlott tekintetektől bomló
varrások zajától, mit túlkoros lányok
éhes kacaja kísér. Fojtó légszomj:
vajon neked már ennyi is elég...?
Van lék, mélyre ástál bennem,
nagy lett a gödör. Akkora, hogy
ezt már csak titkolni lehet.
Tiszta víz csillog az alján,
tiszta szemekkel ma is nevetek.